

دکتر حسین عسکری
روانپزشک (تهران)

انسان:

رازگویی و رازداری

میزان پایدار باشد در غیر این صورت رابطه‌ها خدشه‌دار و دوستی‌ها نیز سست می‌گردد، در حقیقت در این گونه موارد جایی برای دوستی باقی نمی‌ماند. رازگویی و رازداری بین دونفر، بین افراد یک خانواده و... از اهمیت خاصی برخوردار است و افراد **رازدار** از دیدگاه دیگران افراد قابل احترام و مورد اطمینان هستند، رازگویی و رازداری حتی در کودکان از همان اهمیتی برخوردار است که در بزرگسالان.

رازداری و رازگویی در بین فرزندان و پدر و مادر موجب می‌گردد که روابط افراد یک خانواده توأم با احترامی متقابل و صمیمیتی پایدار گردد و آنگاه که فرزندان و یا پدر و مادر نتوانند به رازگویی و رازداری وفادار باشند فرزندان از پدر و مادر خود دور می‌گردند و فضای حاکم بر خانواده با اضطراب و نگرانی و عدم اطمینان از یکدیگر توأم می‌گردد که همین امر در رشد روانی

هر انسانی در روند رشد جسمی - روانی خود، آنگاه که شناخت از خویشتن و زندگی پیرامونش شروع می‌شود و احساس فرد با دیگران مفهوم‌دار و معنی‌دار می‌گردد، بسیاری از رفتارها، برداشت‌ها، احساس‌ها و... می‌تواند یک راز تلقی گردد.

راز به این معنی است که فرد می‌خواهد و انتظار دارد: گفته، حالت، وضعیت، رفتار و... خاص او را فقط یک نفر در نقش یک رازدار بداند و دوست دارد که دیگران از آن خبردار نشوند، گاهی شنونده و یا بیننده بدون درخواست **رازگو** متوجه می‌شود که گفته، رفتار و... دیگری یک راز تلقی می‌گردد و نایبستی برای دیگران فاش شود و این به شخصیت شنونده و یا بیننده بستگی دارد.

راز برای افراد از جهات گوناگون: شخصیتی، روانی، خانوادگی و اجتماعی بسیار مهم است و در ارتباط بین افراد زمانی دوستی و صمیمیت پایدار و عمیق بوجود می‌آید که رازداری نیز به همان